

Шумете свѣтли булеварди,
какво съмъ посрѣдъ васъ—не знамъ,
но въ мене грѣй любовъ и правда —
горя отъ новъ, незнаенъ пламъ.

Не съмъ ни гражданинъ отъ село,
ни селянинъ роденъ въвъ градъ,
но днесъ по улицитѣ смѣло
вървя съсь своя устремъ младъ.

Баща ми цѣлъ животъ съ иглата
въ ржка пчели своя хлѣбъ.
А дѣдо ми, овчаръ въ полята
на Добруджа, отмина слѣпъ.

Запомнихъ само трудъ и грижи,
неволя, бедность и тжга,
разкалянъ пжтъ, мѣнички хижи,
каквито има и сега.

Родино, азъ ли съмъ избързалъ,
годинитѣ ли нѣкой спрѣ? —
Изтрий очитѣ си отъ сълзи
и гледай твоитѣ села.

Надъ тѣхъ огромни дни изгрѣватъ
и вмѣсто биволски кола,
по пжтя ти сама минавашъ
на мощни орлови крила.